

že, počínajíc dnem 1. ledna 1933, spravují se poměry z nájemních smluv o bytech a jiných místnostech, na něž se vztahuje odstavec první, ustanoveními práva občanského. Z toho vyplývá nade vši pochybnost, že i byty a místnosti uvedené v odstavci 1. byly až do 31. prosince 1932 pod záštitou zákona se všemi důsledky. Až do uvedeného dne platila pro sporné místnosti všechna ustanovení zákona o ochraně nájemníků, tedy i předpis § 4 zákona čís. 44/1928 sb. z. a n., že smí býti dána výpověď jen se svolením soudu; teprve od 1. ledna 1933 by nebylo třeba takového svolení, kdyby šlo o místnosti uvedené v § 4 (1) zákona čís. 210/1931 sb. z. a n. To právem vypovězená strana namítala a tomu neprávem vypovídající strana odporovala z důvodu, že prý výpověď má přivoditi zrušení nájemní smlouvy až po 31. prosinci 1932 a že by jinak mohla dáti výpověď až k 1. dubnu 1933, čímž by se ochrana nájemníka o čtvrt roku prodloužila. Zmíněný již předpis § 4 zákona čís. 44/1928 sb. z. a n. platil pro sporné místnosti, jak již řečeno, až do 31. prosince 1932, platil tedy také ještě dne 5. října 1932, kdy byla výpověď bez soudního svolení dána, takže vypovídající strana nebyla oprávněna tohoto tehdy ještě platného předpisu vůbec nedbati. Zmíňuje-li se vypovídající strana o prodloužení ochrany o čtvrt roku ve prospěch nájemníka, lze jí odvěti, že teprve dnem 1. ledna 1933 přestává ochrana místností uvedených v § 4 (1) cit. zák. a nastupují obecné předpisy občanského práva, nikoli dříve, a že tedy žalobkyně, davši bez svolení soudu výpověď již v říjnu 1932, zkrátila zákonem zaručenou ochranu nájemníka o čtvrt roku, a tím jednala i proti doslovu i proti vůli zákona. Ježto si žalující strana neopatřila k výpovědi chráněných místností soudní svolení, musila býti výpověď již z tohoto důvodu zrušena (srovnej rozhodnutí čís. 3437, 3741, 4707, 6596 a jiné sb. n. s.) a nebylo třeba zabývati se s ostatními námitkami.

Čís. 12375.

Podepsal-li žalovaný vlastnoručně zpáteční lístek o doručení žaloby, bylo na něm, by si vyžádal žalobu i obsílku k prvému roku od domácích lidí, kteří prý je přijali.

(Rozh. ze dne 17. února 1933, Rv II 623/31.)

Proti rozsudku pro zmeškání, jímž byl uznán povinným zaplatiti žalovanou pohledávku, podal žalovaný odvolání, v němž uplatňoval mimo jiné zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., ježto žaloba nebyla dodána jemu, nýbrž domácím lidem, kteří mu o tom nic neřekli. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Tvrzení, že žaloba nebyla prý žalovanému doručena, odporuje potvrzení žalovaného ve zpátečním lístku, že obdržel od procesního soudu »zásilku I. r. 16/4 a žal. Ck I a 463/31-1«, tedy žalobu. Poukazuje-li odvolání k tomu, že při podepisování zpátečního lístku žaloba nebyla žalovanému dodána, že byla doručena jeho lidem a že

tito žalovanému o tom nic neřekli, nelze z toho nic dovozovati, poně-
vadž shora uvedeným prohlášením ve zpátečním lístku vzal žalovaný
na vědomost, že žaloba přišla, a bylo na něm, by se obeznámil s jejím
obsahem. Neučinil-li tak, musí nésti následky toho sám právě tak, jako
by tomu bylo, kdyby se nepodíval do zásilky, kterou skutečně obdržel.
Když tomu tak, netřeba pátrati po tom, byli-li domácí lidé žalovaného,
kteří prý žalobu přijali, k tomu oprávnění čili nic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a vyvrátil výtku zmateč-
nosti

t a k t o:

Zmatečnost řízení (§ 503 č. 1 c. ř. s.) spatřuje dovolatel
v tom, že mu nebyla žaloba doručena k vlastním rukoum (§ 106 c. ř.
s.). I kdyby tomu tak skutečně bylo, nezakládá okolnost ta ještě zma-
tečnost řízení, neboť doznal sám žalovaný, že vlastnoručně podepsal
zpáteční lístek, v němž bylo podotknuto, že se týká žaloby č. j. Ck Ia
463/31-1. Bylo tedy jeho starostí, by si vyžádal od lidí domácích ža-
lobu i obsílku k I. roku, kteří je podle jeho tvrzení od listonoše přijali.
Neučinil-li tak, nemůže tvrditi, že mu bylo znemožněno jednatí před
soudem nezákonným postupem, opomenutým doručením (§ 477 čís. 4
c. ř. s.). V tom směru se poukazuje na správné důvody napadeného
rozsudku.

Čís. 12376.

**Předpokladem uznání zhodnocovacího nároku je včasná přihláška,
nechť si dlužník jest německým nebo cizím státním občanem. Nezáleží
na tom, zda zhodnocovací nález by byl v Československé republice vy-
konatelný. Opomenutím včasné přihlášky jest nárok na zhodnocení pre-
kludován.**

Československé soudy, u nichž jest uplatňován nárok na zhodno-
cení podle německého práva, rozhodují samostatně na základě němec-
kého zhodnocovacího zákona, zda jest oprávněn nárok na zhodnocení
proti osobě u nich žalované. Podmínky zhodnocení musí býti proká-
zány proti žalovanému přímo; nestačí, že zhodnocovací řízení bylo pro-
vedeno říšskoněmeckými úřady proti osobě třetí a že tato třetí osoba
postoupila prostě domnělý svůj postizní nárok na zproštění ze zhodno-
covacího závazku bývalému hypotekárnímu věřiteli na místo plnění.

(Rozh. ze dne 18. února 1933, Rv I 1889/31.)

Žalovaný koupil dne 19. srpna 1922 od Martina F-a v Drážd'anech
pozemek za 300.000 M. Dne 20. prosince 1922 zaplatil žalovaný žalob-
kyni hypoteku 65.000 M na tomto pozemku váznoucí, již převzal k za-
placení. Žalobkyně toto placení přijala a hypoteka byla v pozemkové
knize vymazána. Řečená pohledávka byla zhodnocena na 16.289 ř. m.
a F. přenesl svůj nárok na sprostění dluhu na žalobkyni. Žalobou, o niž